

Srdce studené jako kámen
Stephen Hill

Srdce studené jako kámen
Stephen Hill

© Teen Challenge, 1995
Překlad a redakce: Teen Challenge

Pro Teen Challenge vydalo nakladatelství Křesťanský život

Kniha neprošla redakční ani jazykovou úpravou v redakci nakladatelství Křesťanský život

Kapitola první

Přichází anděl smrti

Ta tma byla přímo ohlušující.

Ve smrtelném šilenství způsobeném drogami jsem uvnitř uslyšel hlas: „To je ono, Steve.“

Bdím - nebo snad spím? Je to realita nebo mám halucinace?

Mé tělo se pomalu probralo ke křečím. „No ovšem, tohle musí být skutečnost! Právě umírám,“ pomyslel jsem si. „Prostě jen dovol, aby se to stalo, jako cokoliv jiného ve tvém životě. Dovol, ať vejde smrt.“

Myšlenka na smrt, na sebevraždu, už po měsíce plnila mou mysl den co den. Myšlenka vypadnout z toho bolestivého kolotoče vězení, zmatku, nenávisti, samoty, zranění a smůly přinesla aspoň náznak naděje a útěchy: drogy už dávno žádné vrcholné prožitky přinést nedokázaly, stěží dokázaly na chvíli zahalit trápení. Naděje, láska nebo starost o někoho odešly už dávno. Ovšem, zcela jistě mohla být útěchou smrt.

„Jenže to vůbec není takové, jak jsem si představoval,“ pomyslel jsem si. „Pořád jsem měl za to, že smrt je něco pokojného - že je vysvobozením. Co je tedy ten hrozný oblak tmy a bolesti, který mě začíná pronikat?“

Začínalo se rozednívat a mé nohy i ruce se divoce roztřásly, takže jsem nedokázal vstát ani odpočívat. Místo toho, aby přicházela pokojně, byla smrt svíravá a škrtkící.

„Nemohu dovolit, aby se to stalo. Bojím se. Co mi smrt udělá?“

Nejreálnější věcí se v této chvíli stal strach. Zakusil jsem všemožné zkušenosti, jaké v životě člověk může mít. „Proč jsem teď tak vyděšený?“ Tma, která mne pronikala, se zdála říkat: „No jen se vzdej, vzdej se, vzdej se.“

Mohl jsem cítit zlo, které z toho pramenilo - stravující, pohlcující smrt. „Ne! Ne!“ křičel jsem. I když se mé tělo stále svíjelo v divoké agónii, jedna část mě samotného chtěla zemřít, zatímco druhá chtěla žít a strach který jsem prožíval, mě motivoval k životu. Slabě, ale vytrvale jsem začal bojovat, abych žil. „Ne, ne, já nechci umřít. Mami, mami, prosím, pomoz mi!“

Než matka přišla do pokoje, táhly se minuty jako celé hodiny. Jen stěží jsem mohl poznat, že je tady, protože oči se nedokázaly jasně soustředit a stále mnou kroutila křeč.

„Chlapče, chlapče“, křičela strachy. „Co je s tebou? Jsi zalitý potem a třeseš se!“ Teprve když se její ruka dotýkala mé ruky a čela dokázal, jsem si uvědomit, že srdce mi tluče jako zběsilé. Pro tuto chvíli její dotek přinesl trochu úlevy mé zdivočelé mysli.

„Hned ti přinesu studený obklad na čelo.“ Zatímco jsem čekal až se vrátí, po tváři se mi skutálelo pár slz. Co se mi to jen stalo?

„Je mi horko. Ne. Je mi zima.“ Láhve se studenou vodou způsobily, že se mé tělo začalo nemotorně třást, zatímco z čela se mi řinul pot. Slzy v množství, jaké jsem dosud nepoznal, mi tryskaly z očí a po tváři mi splyvaly dolů. Zatímco mě matka balila do příkrývky a hladila po čele, úpěnlivě jsem se snažil ji zahlédnout.

„Co se mi to stalo, mami? Umírám! Já umírám!“ Křičel jsem znovu a znovu. „Pomoz mi, mami! Pomoz mi, mami! Zastav tu bolest! Zastavte někdo tu bolest!“

Ani já, ani matka jsme nevěděli, jak tu bolest zastavit. Matka mi zkoušela udělat pohodlí, avšak její úsilí přineslo vždycky jen chvilkovou úlevu. A pak znovu a znovu

nervózně šeptala: „Je mi to líto, Steve, je mi to tak líto. Opravdu nevím, co mám dělat. Tak bych ti chtěla pomoci!"

„Stačí, když tu budeš; zůstaň tu se mnou," žadonil jsem. Temný oblak smrti na mne začínal znovu sahat. Každou špetku úsilí, jakého jsem byl v mysli schopen, jsem musel vynaložit, abych se mohl soustředit. Každý kus nábytku, každý obrázek, každá věcicka v mém pokoji, všechno bylo přikryto smrtí. Zdi cválaly sem a tam. Byla to noční můra plná děsu, při které jsem bděl.

Všechno pokračovalo celý den až do večera, ale zdálo se to jako celá věčnost. Opravdu, déle už jsem vydržet nemohl. Mraky smrti si se mnou hrály. A celou tu dobu přetrvával také hlas zla.

„Vzdej se, vzdej se. . . není cesty úniku. Tvůj život je pryč, Steve. Už nebude. Je čas s tím skoncovat. Dovol, ať ti pomohu.'

Náhle hlas ničitele, který jsem měl za svůj vlastní hlas, a který mnou vládl všechna ta léta, promluvil pravdu a takto jsem jej rozpoznal.

„Ty mi vůbec nepomáháš, ty mě ničíš!" zařval jsem, „ty jsi ten Ničitel!"

Nakonec jsem byl schopen rozeznat ten hlas jako zlý. Ale co teď? Co mi bylo platné vědět, že je zlý? Ještě stále jsem neměl žádnou možnost ulehčení, žádnou útěchu. Matka mi pomoci nemohla a nedokázal jsem se vypořádat s myšlenkou, že by mě v téhle beznadějné situaci měl vidět bratr a sestry.

Stejná bolest a agónie se opakovaly po celé dny. Přestože mi matka usilovala pomoci, třes přetrvával a neustále jsem se svíjel bolestí. Dny nebyly o nic méně bolestivé než noci. Byly to nekonečně dlouhé tři noci a dny. Matka u mě seděla hodinu po hodině, avšak smrt mě neopouštěla. Fyzicky hmatatelná přítomnost zla - s určitostí jsem věděl, že jsem jí byl na dosah a že se mě lehce mohla zmocnit navždy.

Moje myšlenky se vracely zpět do dětství. Kdybych jen dokázal rozeznat ten hlas už tehdy. . .

Kapitola druhá

Dva hlasy nad mísou s koblíhy

„Steve," volala matka, „co kdybys šel ven?"

„Ne, mami, nepůjdu. Víš, venku je příliš zima," odpověděl jsem. Nepatrný mráz alabamské zimy mě donutil k vyhledání bezpečného útočiště v mém pokoji s hračkami.

Společnost stavebnic Lego stačila k vyplnění mé tvůrčí představivosti a já se cítil spokojený a šťastný. Dnes si postavím mrakodrap, kancelář, pak garáž a pak ještě. . .

Toho dne však moje mistrná práce byla náhle přerušena. . . Mezerou pod dveřmi ke mně přišla vůně tak sladká, tak dráždivá, tak silná, že mé malé tělo ochromila. Lego se mi vysypalo na zem. „Co to tak voní? Odkud to přichází? Musím to zjistit!"

Když jsem vstával, neúmyslně jsem zboural svůj „Empire State Building", ale to mi teď nevadilo. Jediné, co se teď počítalo, byla tahle vůně.

Ona sladká vůně mě úplně ovládla. . . Byl jsem jí úplně hypnotizován. Čím blíže kuchyni, tím silněji jsem ji cítil.

A v kuchyni se moje matka skláněla nad velkou mísou, na které bylo čtyřiadvacet těch nejúžasnějších koblíh s čokoládou, jaké jsem kdy viděl. Okamžitě jsem měl plnou pusku slin.

Byly čerstvé a ještě teplé a nejlépe ze všeho se hodily k okamžitému snědení.

Můj žaludek zaskučel. . . v puse jsem měl vlhko. Teď prostě musím mít koblih.

Podíval jsem se na svou překrásnou, láskyplnou maminku a vyměnili jsme si úsměvy. Velice hezky jsem se zeptal: „Mami, mohl bych si vzít koblížek, prosím?”

Matka se stále ještě usmívala, když mi odpovídala. „Chlapče, je mi líto, ale budeš muset počkat. Za chvíli bude večeře. Neměl bys pak chuť k jídlu.”

Říkal jsem si ‚Chuť k jídlu? No a? Já bych chtěl koblížky.‘ A tak přemáhaje úsměv jsem zopakoval: „Prosím tě, maminko, já mám na ně takovou chuť hned teď. Co takhle jenom dva?”

Matka stála na svém: „Teď ne, Steve. Večeře by potom byla zbytečná, víš?”

V té chvíli se změnil celý můj postoj. Už jsem nebyl jenom hladový. Už jsem byl bez sebe! To, co mohlo uspokojit přemáhající touhu, bloudilo svou vůní mezi mým nosem a pusou. Pomyslel jsem si: ‚Kdybych je tak dostal teď, když jsou čerstvé, teplé a měkoučké; když počkám, po večeři už budou studené a tvrdé! Mami, proč mi tohle děláš?’

O matku však ani tak nešlo. Bylo to v mé mysli. Tam uvnitř pokračovala válka. Jeden hlas nebo nějaká síla chtěla, abych se zachoval správně, kdežto druhý hlas prostě chtěl, abych se choval zle a to nejen pokud jde o koblihy, ale vždycky, když matka nebo otec řekli, že je čas jít do postele, nebo mě poslali se smetím a mnohokrát jindy.

Jedna síla mě chtěla naučit, že je správné poslouchat rodiče, kdežto ta druhá žádala, abych měl vždycky vlastní cestu. Je jedno jakou. Ale vlastní.

A teď ty dvě síly ve mně opět bojovaly.

První říkal: ‚Uklidni se! Poslechni matku a vrať se do pokoje. Koblihy můžeš mít po večeři.‘

Druhý hlas namítal: ‚Tak ty sis ve svém pokoji hrál a potom přišla ta vůně, která tě vytáhla až sem. Je to chyba tvé matky. To ona udělala ty koblihy, takže teď by ti jich měla pár dát!’

Nebylo pochyb. Vzdal jsem se a poslechl druhý hlas. Teď zbývalo vybrat si způsob jak své přání realizovat. Měl bych předvést záchvat šílenství a řvát něco na způsob ‚Ty mě vůbec nemáš ráda?‘ Nebo raději pár koblížků sebrat a rychle je zhltnout než mě matka stačí chytit?

Ale najednou měl ten druhý hlas daleko lepší nápad: ‚Počkej, až to matka dodělá. A až vyjde z kuchyně, tak se sem připlaz a několik si jich vezmi. To budou ještě stále teplé a měkoučké.‘

Když jsem si byl jistý, že matka odešla do svého pokoje a ponechala kuchyň nestráženou, potichoučku a opatrně jsem přitápnul do kuchyně, přisunul jsem si židli ke kredenci, vylezl jsem po ní nahoru, sáhl pro poklad a nabral jsem si tolik, kolik se mi vešlo do dlaní.

Ááááh!

Úspěch! V mém pokoji se po ukradeném pokladu jen zaprášilo. Můj žaludek byl spokojený, ale stalo se i něco špatného. Uvnitř jsem se dobře necítil. Najednou tu byla nervozita. . . moje srdce začalo bít rychleji než obvykle, moje svědomí mi dávalo znát, že jsem udělal něco zlého, cítil jsem se vinen. Dal jsem vyhrát hlasu své samolibosti, ale ten pocit viny se mi vůbec nelíbil. Přál jsem si, aby zmizel, avšak marně.

Snad se nebudu muset naučit s tím pocitem žít?

Kapitola třetí

Hloupé dítě

„Řekni mi Stevie, proč pořád sestře nedáš pokoj? Naposledy, Stevie, běž do postele a lehni si. . . Jestli se to bude ještě jednou opakovat, otec tě potrestá. . .“

Co se to se mnou děje? Ten šťastný kluk, spokojený se svými hračkami, skvělými rodiči i bratrem a sestrami, se teď nějak měnil. Nebylo to však záměrné. Špatné chování se prostě stalo přirozeným.

To ten hlas, hlas sobectví a zla, který mě vedl jak ukrást koblihy, mě přesvědčil, že je mým přítelem - že je někým, kdo mě povede a poučí. Nevěděl jsem, že dávno předtím nejmoudřejší muž na zemi zjistil a potvrdil, že tento hlas je hlasem hlouposti a že pouze hůl kázně jej může vymést ven.

Rodiče se mě snažili stále ukáznit. Byli jsme však čtyři děti a tak nám rodiče spíše jen vyhrožovali a zakazovali než aby nás opravdu vychovávali. Kromě toho můj přítel hlas mi pomohl vystihnout situaci. Opravdu zřídka se rodičům podařilo mě nachytat. Víc a víc jsem se začínal ukazovat v jedné podobě rodičům, v jiné sourozencům a ještě někým dalším jsem byl pro spolužáky.

Kdo jsem?

Nač mám tenhle život?

Zatímco jsem se přesouval od rodičů do své neposlušnosti, život se pro mě najednou stal moc složitý. Musel jsem každého dne čelit mnoha rozhodnutím jak jednat, ke komu být přátelský a komu se vyhnout. Proto bylo stále jednodušší poslouchat hlas zla.

Mám se snad matce přiznat, že tu vázu jsem rozbil já, když je přítom skoro jisté, že mě potrestá, nebo mám lhát a říci, že ji rozbil pes? Brzy se lhaní stalo zvykem i tehdy, když to nebylo nutné.

Ve škole bylo nejjednodušší podívat se do kamarádovy písemky a tak znát výsledek, ať už z matematiky nebo z angličtiny. Tak proč bych se měl učit? ,Vše dělej cestou nejmenšího odporu' - to říkal hlas zla.

Hlas tu byl vždycky, i v obchodě, kde jsem se cestou ze školy stavoval. Tady na policiče ležely ty skvělé černé pistole na kapsle. Koupila by mi takovou matka? Jako bych ji slyšel: ,Stevie, musíš si na ni ušetřit z kapesného.' To by trvalo celé týdny, a já jsem chtěl mít tu věc hned!

Rozhlédl jsem se po obchodě. Nikde nikdo. Dlaně se mi začaly potit, ale já tu pistoli tak strašně chtěl! A ten hlas zla mě postrkoval: ,Tak dělej, pojd', jdem na to. Oni jich tu mají přece spoustu.'

Uslyšel jsem ještě jeden vnitřní hlas, pokoušel se mi říci: ,Stevie, přece víš, že co děláš, je špatné. Tohle je krádež a dostáváš se do velkých potíží.'

Byl čas se rozhodnout. A opět zvítězil hlas zla. A tak jsem přemístil tu pistoli z police pod košili. Když jsem vyklouzl z obchodu, řekl jsem si: ,Uděláš to zase. Zase jim to nandáš. Příště to už bude mnohem lehčí.'

A příště přišlo brzy. A pak znovu a znovu, až jsem poznal, že mohu beztrestně lhát a krást, aniž by mě chytili. Zdálo se, že to ve mně probudilo touhu páchat zlo. Krádeže v obchodech, loupeže i kapesní krádeže, krádeže z peněženek a notesů, proklínání, lži a podvody, to vše se stalo základní součástí mé osobnosti. Ve věku dvanácti let jsem řešil tolik kompromisů a čelil takovému množství strachu, o jakém se mnoha lidem nezdálo ani v těch nejhorších snech.

Mým průvodcem se už naplno stal hlas zla. Chlubil se: ,Jen mě poslouchej a nikdy tě nechytanou.'

Věděl jsem málo o tom, že jsem se nechal nalákat do pasti chamtivosti, hříchu a sobectví. Můj život byl pod kontrolou, ale nebyl jsem to já, kdo jej řídil. Kam asi vede ta cesta?

Od té chvíle jsem odložil pistole na hraní a nahradil je opravdovými. Nepohrdal jsem ani noži. Měl jsem všechny sladkosti i cigarety, jaké jsem chtěl, a každé oblečení jaké jsem si zamlouval a všechno, čím jsem mohl ohromit své kamarády. Tak proč jsem nebyl šťastný? Moji spolužáci, dokonce i někteří ti „obyčejní“, se zdáli být šťastní a neměli ani polovinu toho, co já, tak v čem byl ten problém?

Nikdy jsem neuvažoval o tom, koho to poslouchám a následuji. Byla na mne vztažena kletba. Všechno letělo plnou rychlostí kupředu. Mohl jsem zrušit svou kletbu? Copak leopard dokáže změnit něco na svých skvrnách?

Kapitola čtvrtá

Srdce z kamene

„Steve,“ volala matka, „ztlum to trochu, prosím tě. Máš to tak nahlas, že ani nemohu přemýšlet!“

Rádio vyřvávalo moji oblíbenou píseň I Can't Get No Satisfaction („Nic mne nemůže uspokojit“) od Rolling Stones. Řekli to za celou moji generaci. Materiálně jsme měli všechno. Ale bylo tu něco, co jsme postrádali, co jsme potřebovali a zoufale hledali, každý svým způsobem.

Dekáda šedesátých let byla dobou objevů - odvržení starého a zkoušení nového - hledání nových hodnot, nových svobod. Jako teenager jsem byl příliš mladý, abych chápal nebo hodnotil politiku nebo etiku, či důsledky obojího. Ale byl jsem dost starý na to, abych podnikl nějaký ten experiment.

Co by mohlo poskytnout pocit povznesení - pít a opít se, zakouřit si trochu marihuany a zfetovat se anebo zcvoknout při extázi s LSD? Tak mnoho odrostlejších dětí mluvilo o úžasných dojmech. Dokonce někteří moji spolužáci si pochvalovali, že ty nové drogy už vyzkoušeli. Nevěděl jsem, jestli jenom lžou a chvástají se „kvůli popularitě“ jako já nebo to už opravdu zkusili.

Nevěděl jsem kdy, ale věděl jsem, že brzy přijde příležitost a já budu moci vejít. „Jen vejdi!“ přizvukoval hlas uvnitř. „Je to zcela nový svět. Dneska droguje každý! Drogy ti nemůžou nic udělat! Ty nad nimi můžeš vládnout!“

Víte, rodiče a učitelé nás před nebezpečím drogové i alkoholové závislosti jasně varovali. Nic naplat.

Z jedné strany rebelující vrstevníci, z druhé strany hlas mého „průvodce“ a tak bylo všechno předem jasné a to ještě než jsem vůbec poprvé zvedl láhev piva nebo potáhnul z cigarety. Účastnil jsem se mnoha obrovských rockových festivalů, kde jsem viděl tisíce mladých jako já, jak se tu shromažďují aby se dostávali „high“, takže takový pořádek věcí se mi zdál správný.

Můj bratr a sestry se chovali vzorně. Proč já jsem byl rebel, černá ovce? Myslel jsem, že jsem byl předurčen ke zlu. Takže jsem ke své rodině nikdy příliš nelnul. Neznal jsem pravdu, nevěděl jsem, že se každý z nás narodil v hříchu a v sobectví i kdybychom to před druhými kdovíjak úspěšně schovávali. Má provinění mě oddělila od toho, abych dokázal

přijmout lásku, jakou pro mě má rodina stále měla. Zhnusilo se mi být doma, protože to ve mně probouzelo pocit viny, takže jsem žil touhou chodit po různých večírcích a pobíhat v tlupách, které si o potíže přímo říkaly.

Ve třinácti jsem kouřil, pil, kouřil marihuanu a dokonce jsem bral tablety. Tyhle drogy změnily celý způsob mého uvažování. Zjistil jsem, že láhev, marihuanová cigareta či nějaká ta tableta mají něco do sebe, že dokážou dočasně vymýtit pocit viny, mohou eliminovat zklamání a vysvobodit mě z mého pocitu izolace. To, že všechny ty pocity zprostředkované drogou byly lživé, bylo tenkrát bezvýznamné - dokud jsem dokázal získávat další.

Během následujícího roku jsem se zapojil do rockové hudební skupiny, první z mnoha pro několik následujících let. Hudba byla základním pojítkem našeho životního stylu. Byly jsme hodně hlasití a zpívali o svobodě, lásce, o vznášení se. . . byly to písně, které uvolňovaly touhu po úniku. Být členem rockové skupiny otvíralo všechny dveře mému životnímu stylu rebela.

Hráli jsme na středokoškolských večírcích, různých party, po klubech a soukromých srazech, kde bylo vždy plno alkoholu a dostatek drog. Stal jsem se mladým umělcem. Fantastická byla pozornost, jaké se mi dostávalo. Jaký to život - neustálá party. Vždy se dalo něco dělat, někam zajít, něco nového zkusit. To bylo období, kdy jsem si liboval v hříchu.

Bude mít tahle party vůbec někdy konec? Skončí někdy tato jízda? Doufal jsem, že ne. V nejistých dobách na přelomu 60. a 70. let šel život ze dne na den. V šestnácti jsem měl za sebou pokus s každou drogou, kterou šlo na ulici koupit.

Škola byla zbytečnou zátěží, totální nudou, ztrátou času. Už jsem si se spolužáky neměl co říci (kromě těch, kteří brali drogy jako já) a ani mi to nevadilo. Studium mě už dávno nezajímalo. Mnozí učitelé mě vykazovali ze třídy, protože jsem si ve škole jen hloupě hrál.

Copak ta jízda už měla skončit? Nyní jsem bral pro dosažení stejného efektu již větší množství drog. Policie vypátrala a rozehnala naši komunitu, takže se drogy staly hůře dostupné a byly stále dražší. Mnozí přátelé začali vynechávat školu, protože nebyli schopni se na probíranou látku soustředit. Někteří skončili ve vězení.

Tehdy došlo k největší tragédii mého šestnáctiletého života. Stalo se to jednoho zářivého jarního rána. Když naše třída společně projednávala své záležitosti, zaznělo náhle ze školního rozhlasu moje jméno. „Steven Hille, hlase se ihned v ředitelnu.“

Co jsem zase provedl? Zjistila snad policie, že i já jsem prodával drogy a chtějí mne zatknout? Tisíce myšlenek, plných viny a strachu naplnilo mou mysl, zatímco jsem se zvolna vlekl do kanceláře.

Ještě než mě sekretářka uvedla do ředitelny, uvědomil jsem si, že tentokrát je to všechno úplně jiné. Ředitel dneska také vypadá jinak. Stala se nějaká tragédie!

Pan Jones mi položil ruce na ramena, díval se mi do očí a potom velmi měkce řekl: „Steve, tvůj táta právě zemřel. V noci měl srdeční záchvat. Maminka si myslela, že prostě spí, ale když se ho pokusila vzbudit, byl už mrtev. Je mi to tak líto. Pan Connors, tvůj soused, tě odveze domů.“ Stále se na mne díval, ruce na mých ramenou. Uhádl jsem, že očekává můj pláč. Jenže já jsem neplakal. Nemohl jsem. Byl jsem najednou tak dokonale izolovaný a vzdálený, že jsem nedokázal ani myslet ani cítit. Někdo, koho jsem znal, odešel, ale copak to mělo nějaký význam?

Po otcově smrti se staly dny pobytu doma velice zvláštní. Přicházelo mnoho lidí, aby nám kondolovali, utěšovali nás a sdíleli spolu s námi to náhlé ticho. Poprvé po mnoha měsících mě píchlo svědomí: „Měl bys teď podržet matku, pomoci jí v jejím smutku. Je ti šestnáct a měl bys jí pomoci, máš přece bratra a sestry. .“

Ale všechno, co bych chtěl říci nebo udělat, bylo tak mělké a tak nezralé. Neuvědomil jsem si, že kromě oddělení od rodiny, zastavily tři roky užívání drog také můj citový vývoj, takže jsem doopravdy byl mělký a nezralý.

Řešení? Dostat se pryč, pryč od těch lidí, kteří tak otevřeně jednali se svými zraněními a smutkem. Nahoru, do svého pokoje, zamknout dveře a uzavřít se před realitou.

Brzy tu byl můj hlas zla.

„Nedělej si vrásky, Stephene. Doopravdy jsi svého otce zas tak moc dobře neznal. A mimo to, teď žiješ svým vlastním životem. Vůbec nemusíš plakat jenom proto, že se to od tebe očekává. Ve skutečnosti se totiž pro tebe zas tak moc nezměnilo.

To, co teď doopravdy potřebuješ, jsou pilulky, aby tě přes tenhle čas přenesly. Netrap se kvůli pocitům své rodiny. Ty jsi jiný. Dokážeš si nějak pomoci.'

To byl ten správný signál. . . pryč z reality zadním východem. . . a brzy jsem úplně vypnul a bolestivá realita otcovy smrti se stala mlhou. Takovým způsobem jsem žil až do pohřbu.

Stál jsem společně se svou rodinou z masa a krve, zatímco otcovo mrtvé tělo spouštěli do hrobu. Zbytek rodiny a přátelé si připomínali dobré časy a věci a přimykali se k sobě stále těsněji, aby zaplnili vzniklou mezeru. Tehdy, když moje rodina potřebovala jeden druhého nejvíce, nedokázal jsem jim dát nic. Byl jsem daleko. Moje srdce bylo zapečetěné - ledové, kamenné srdce. Jak paradoxní - právě svět drog, do něhož jsem utekl, abych své city mohl dostat „výš“, do mě vtiskl svoji pečeť tak hluboko, že jsem nemohl - byť letmo - pocítit žádný cit. Ale byl jsem to já, kdo si takový osud vybral.

Kapitola pátá

V nejhlubších temnotách

Šalomounova moudrost prohlašuje: Bázeň před Hospodínem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti. Po celá léta můj táta reprezentoval přinejmenším symbol Boží autority, která mě jako taková držela, takže jsem doma určitá pravidla dodržoval. Teď, když odešel, matka se zoufale pokoušela sebrat vlastní život a starat se o své děti.

Bylo však pro ni nemožné jakýmkoliv způsobem prosadit potřebná omezení, takže teď jsem měl svobodu dělat cokoli, co se mi zlíbilo. Zrovna jí se bezděčně podařilo podpořit mou drogovou závislost, když mi dovolila, abych bydlel v jejím domě bez jakýchkoliv zásad nebo zodpovědností.

Můj život byl jako noční můra. Přeplněný náhlými vrcholy a stejně náhlými pády. Jednoho dne jsem se třeba rozhodl, že se sebou něco udělám a druhý den mě obyčejně táhli předávkovaného do ředitelny. A zase jednou následoval vyhazov ze školy!

Můj život nesměřoval nikam. Moji druhové (nelze je nazvat kamarády, protože doopravdy jsme se kamarádili jen s drogou a s našimi úlety, a nikdy jsme se moc nezajímali o to, co bychom mohli udělat jeden pro druhého) se propadali stále níž ke smrti. Mnozí z nich brzy začali používat injekční jehly a jsem mohl pozorovat Ničitele při práci. Teoreticky mě to mělo od nich odpudit. Jenže to nepomohlo; jednoduše proto, že jsem neměl kam jít.

Pokud někdo ví, že injekční jehly znamenají fyzickou závislost a že závislost znamená nemoci, bolest a nejspíš smrt, tak proč si potom píchá? Protože navíc to znamená dostat se ještě „výš“, být ještě „svobodnější“ a já jsem zoufale potřeboval dostat se teď výš,

poznat nějaké nové souvislosti, cokoliv nového. A nakonec, hlas říkal: „Jen běž. Běž s ostatními. Jenom buď opatrný. Můžeš to kontrolovat a nikdy nepropadnout závislosti.“

Zatímco jsem na lžici rozpouštěl a jehlou natahoval heroin, varoval mě poslední kus svědomí: „Tohle znamená konec.“

Příliš pozdě. Jehla propíchnula kůži. Nikdo mě nenutil, abych to udělal. Jen hlas zla se teď už stal mnou. Sám jsem teď říkal: „No tak, jen dál. Píchni to tam.“ A taky jsem to udělal.

Než se krev od vpichu dostala do ramene a proklestila cestu onomu mlhavému a nejasnému zapomenutí, mé poslední myšlenky zněly: „Steve, zrovna jsi odplul od břehu. Pluješ teď závislostí už naplno. Stal ses ničím. . . ničím. . . ničím. . .“

Nastala tma, kterou v mém ztuhlém životě střídaly jen chvíle drogové oblevy, jediného kousku klidu. A už neexistovalo nic jiného než neustálá snaha jak svou závislost zvládat. Žil jsem teď pro další pouto.

Získat drogy vyžadovalo více peněz, a to znamenalo více zločinů, více krádeží. A tak se z nás stala smečka zoufalých vlků-zlodějů, úplně nenažraných - dokonce naše vlastní rodiny nebyly v bezpečí před zoufalou, pohlcující finanční tísni, kterou jsme kvůli drogám trpěli. Cyklus drogy, zločin, vězení, zločin, drogy a vězení se znovu a znovu opakoval - a mohl být zastaven leda smrtí.

První byl Manny. Přišel o život, protože se brzy zadlužil člověku, který ho zásoboval heroinem. Jednoho rána jsme našli Mannyho s četnými bodnými ranami v srdci. Měla to být pro nás výstražná lekce, jenže my nikdy dobrými žáky nebyli.

Další byl Frankie. Nejspíš zapomněl, kolik si nařídil do poslední injekce. V objetí svého děvčete pak vydechl naposledy.

Toby se v opileckém otupení ve svém autě „nalepil“ na telefonní sloup. Podobně Sammy, ten se rozjel v protisměru po dálnici a smrt jej našla když narazil do tiráku.

Na mého přítele Bobbyho bylo toho všeho trochu moc. Byli jsme společně zatčeni, ale on vězení nikdy na vlastních nohou neopustil. Ve vězení se oběsil.

Samozřejmě, že jsem byl na stejném seznamu jako oni. Jak a kdy to skončí? Nechtěl jsem o tom přemýšlet. Musím pryč, utéci, schovat se před smrtí - ale kam?

Bez jakéhokoliv smyslu jsem začal jezdit stopem po celém kraji. To mírnilo mé bolesti při nedostatku drog. Jakéhokoliv místo, kde jsem mohl najít přístřeší, se stávalo mým domovem - v jeskyni, pod mostem, na poušti či v pouličních misiích.

Moji druhové byli odpadky života. Krást, to bylo všechno, co jsme dokázali, a to bez kousku cti. Okrást jeden druhého bylo stejně jednoduché jako krást v obchodě, doma nebo v kostele.

Když všechno ostatní selhalo, mohli jsme se vždy upíchnout v kanceláři Červeného kříže. Stála tu fronta narkomanů a alkoholiků, aby prodejem krve získali peníze na své zlozvyky. Zdravotní sestry od nás odvracely oči, když jsme se prodávali pro další „vzlet“.

Na této tísnivé cestě, vedoucí k dalšímu uvolnění, jsme potkávali nejrůznější náboženské vůdce a filozofy, jaké si jen kdo dokáže představit. Ve svém klamu a marnivosti jsme se s nimi hádali, aniž by náš život přitom měl směr. Celou tu dobu jsme seděli v té nejhlubší jámě, plné bahna a tmy. Muselo to být trochu komické, pokud někdo poslouchal naše šílená pojednání a magické formule, které neměly žádný smysl pro nikoho kromě nás samotných. Šalomoun varoval, že každý člověk má dojem, že to co cítí, je správné. Zkrátka věří svým iluzím. Problém je podle Šalomouna v tom, že tato iluze jednoho dne padne. Nakonec člověk zjistí, že jeho život šel po nesprávné cestě a výsledkem bude věčná smrt.

Byla zde nějaká šance, že mohu objevit hloupost svého života, než bude pozdě? Začít poslouchat svou matku? Ne. Poslechnout svědomí? Ne. Začít naslouchat realitě, a uvidět tolik mrtvých přátel? Ne. Jaká naděje mi tedy zůstává? Jako stéblo ve větru jsem byl unášen na útěku před jistou smrtí.

Jednoho dne jsme s přítelem uvízli na bezplatném koncertu ve velkém parku v Dallasu. Bylo zde přes 5 000 lidí kteří měli radost z poslechu pozitivní současné hudby. Byli jsme vyzváni, abychom si brali chlebičky, které tu bezplatně nabízeli. Všechno se mi líbilo, dokud hudebníci nezačali mluvit o svém poselství. Kytarista začal mluvit o svém životě, jaký byl předtím, než poznal Ježíše Krista a začal jej porovnávat se svým nynějším životem křesťana.

„Byl jsem ztracenec, nebyl jsem nikdo," řekl, „ale Ježíš přišel do mého srdce a změnil celý můj život. On mi dal své všechno. Každý den je krásný a Ježíš má plán i pro tvůj život. On miluje každého z vás. Chce vám odpustit a stvořit čisté srdce."

Pro mě to byl jen prostě další náboženský vůdce, který chtěl obrátit na svůj způsob myšlení. Pro mého přítele ten kytarista mluvil pravdu. Rekl mi: „Myslím že půjdu tam nahoru a budu mluvit s tím člověkem o Ježíši. Chci být křesťanem."

Najednou jsem byl nepřítel. „Ty blbče," zařval jsem na něj, „jestli tomu sajrajtu o Ježíši Kristu uvěříš a budeš ho prosit o odpuštění, celý tvůj život bude omezen samými pravidly a nesmysly. Nebudeš moct pít, kouřit, brát drogy ani se s nikým vyspat, nebudeš moct nadávat, nic! Kromě toho, všechno, oč jim jde, jsou tvoje prachy." Nenávist, s jakou jsem vybuchl, mne samotného překvapila. Proč jsem byl tak neoblomný, a svého přítele před křesťanstvím ochránil? Určitě jsem již vyzkoušel všechno, co lidská bytost může na tomto světě zkusit. Tak proč mám takovou hrůzu z tohoto Ježíše Krista? Proč tak proti němu bojuji?

Zatímco jsem se snažil stočit své myšlenky jiným směrem a zatímco jsme park společně opouštěli, pomyslel jsem si: „Ještě že jsem na něj zařval. Žádné náboženství můj život pomocí svých lží kontrolovat nebude."

„Pojď, dáme si," navrhl jsem. A dali jsme si. ??

Temnota vládla dále, a to s velkou převahou.

Kapitola šestá

Pravda stále činí lidi svobodnými

Sucho v puse po další propité noci mi drásalo nervy. Bolest a svírání mysli i těla učinily neplodnou každou naději na spánek. Ale co působilo na mou mysl v této chvíli nejvíce, byl příšerný strach z toho, že se budu muset prát s některým „velkým zvířetem" v tomto vězeňském bloku, které si zamane mě znásilnit.

Protože vězení teď bylo mým druhým domovem, rychle jsem se musel naučit přežít ty nelidské masakry, k jakým ve vězení dochází velice často. Mé dlouhé blond vlasy a světlá pleť si tu o takové potíže přímo říkaly. A tak když jsem tu byl sám, bez přátel, vždycky jsem se snažil spřátelit s některým z „kingů", nabízel jsem jim cigarety, povídal nesmysly a vyprávěl o svých zločinech a o tom, jak chystám nové „rány", i když jsme všichni měli zrovna pořádně přitopeno. . .

Přežívání v propasti zapíraného lidství se teď stalo mým novým životním stylem. Už jsem ani nezkoušel lhát ani jsem nijak nespouštěl, abych tak soudce přiměl k osvobození. Částečně proto, že jsem obvykle ani nevěděl, co jsem pod vlivem drog spáchal. Soudce, asi aby úplně nemarnil peníze daňových poplatníků, mi vždycky dal krátký trest s podmínkou.

Když jsem se dostal ven, bylo tak akorát dost času dopustit se dalších trestných činů a získat peníze, opít se, zfetovat, dokud mě znovu nezavřou. Znovu a znovu se pak moje myšlenky vracely k Bobymu, který se ve vězení oběsil. Možná, že je to řešení. Až sem jsem tedy dospěl, ještě než jsem oslavil jedenadvacáté narozeniny. Můj život však byl u konce.

Moje mysl a mé tělo již vyhořely. Sebevražda mě lákala víc a víc. Myšlenky na smrt a konečný únik plnily můj mozek. Až. . .

Až přišla ta dramatická sobota 25. října 1975, kdy mě navštívil anděl smrti, aby se naplnil můj věčný osud. Ty čtyři dny od soboty do úterka, dny, kdy mnou trásly křeče, zatímco temný mrak smrti visel nad mým pokojem, mými myšlenkami a mým životem.

Dnem i nocí tu seděla moje matka a držela mne za ruku. Ale byla tu síla silnější než my oba dohromady, která mi ty pekelné dny i noci umožnila přežít. Jaksi jsem i přes tu noční můru přišel na dva životní objevy.

Ten první, to bylo něco, co jsem jako dítě věděl, ale dávno jsem na to zapomněl - hlas zla, který mne vedl a vládl mnou, to jsem nebyl já. Zmocnil se mne a ovládal mne, ale nebyl jsem to já.

Za druhé, poprvé v životě jsem si uvědomil, že ten hlas a síla patřily Ničiteli. Jeho záměrem celou tu dobu nikdy nebylo mi pomoci, jeho záměrem bylo zničit mě.

V současné situaci jsem již tuhle sílu nechtěl. Chtěl jsem být od jejího zničujícího vlivu osvobozen. Ale jak? Tato síla mě svázala. Všechno, co jsem mohl dělat, bylo, že jsem tu ležel a pokoušel se jí odolávat, ale přitom jsem věděl že své síly a vzdor už brzy vyčerpám.

Bylo úterý ráno 28. října v 10.50 dopoledne do mé beznadějné situace zasáhlo klepání na dveře. Nechtěl jsem sice nikoho vidět, ale zoufale jsem potřeboval pomoc. Za stěnou jsem slyšel, jak matka otevírá dveře mladému muži, který teprve před chvílí dorazil do našeho města a pokoušel se mě najít.

Říkal: „Paní Hillová, prosím vás, mohl bych na chvíli mluvit se Stevem? Opravdu s ním musím mluvit.“

Matka, která byla skoro stejně zoufalá jako já, řekla: „Já nevím, co se Stevovi stalo. Je tak nemocný. Tak bych si přála, abychom mu nějak pomohli. Možná, že jej nějak dokážete povzbudit.“

Matka otevřela dveře mého pokojíku a pustila toho člověka dovnitř. Začal: „Já vím, že nikdy předtím bys se mnou nechtěl ani mluvit. Ale já jsem za tebou přišel kvůli tvému zranění. Nemohu ti pomoci, ale vím o někom, kdo to dokáže. Jmenuje se Ježíš a je tady s námi. Je to můj nejlepší přítel, Steve, a chce ti pomoci.“

Slzy. Slzy, uzavřené po patnáct let rebelování, zranění a hořkosti, se mi najednou jako řeka valily po tvářích. Přítomnost zla však byla ještě stále na dosah. Stále se mé tělo zmítalo v křeči. Má mysl byla stále zastřena velkým zmatkem. Ale kdosi mi tady nabízel naději.

Avšak stále jsem ještě neměl chuť hrát náboženskou hru. Musel nějak prorazit skrze moje pochyby a nevíru. Protestoval jsem: „Nikdy jsem v Ježíše nevěřil. Nikdy jsem se k žádnému bohu nemodlil. Jak mám vědět, že ten Ježíš je živý?“

„Steve, budeš mi muset důvěřovat,“ řekl. „Ježíš je zde, v tomto pokoji a dotkne se tvého života, pokud k němu zavoláš. Nemusíš odříkávat žádnou naučenou modlitbu. Bůh zná tvé srdce. Stačí, když zavoláš jeho jméno: „Ježíši! Ježíši!“

Zvuk toho jména se zdál nést naději. Zatímco jsem se díval do stropu a začal opakovat to jméno, zmatek a strach pomalu řídly: „Ježíši, Ježíši, Ježíši, Ježíši!“

A náhle!!!

Pokoj a teplo, jaké jsem nikdy předtím nepoznal, naplnily mé tělo. Ta síla vyprýštila jako řeka a vzala si vše.

Stále jsem volal jeho jméno, hlasitěji a hlasitěji: „Ježíši! Ježíši! Ježíši!“

Čím více jsem to říkal, tím větší bylo mé vysvobození. Křeče ustoupily! Zmizela přítomnost zla! Cválající zdi v mém pokoji opět pevně stály!

Skoro bezprostředně jsem pocítil, jak se pokoj vyplňuje nějakou jinou přítomností - byla krásná a Boží. Můj návštěvník mi ani nemusel říkat, co se stalo. Bylo to jasné jako křišťál. Zrovna jsem přijal dar nového života od Ježíše Krista. Dostal mě na svobodu! na svobodu! na svobodu!

Po tolik let jsem žil v úplné tmě a otroctví hříchu. Moje vina a hříchy mě přikryly jakoby těžkým povlakem. Ale nic není příliš pro našeho Pána Ježíše Krista. Svědectví Božího slova se zaručuje, že

I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. (Izaiáš 1,18)

Nyní jsem měl stejné svědectví.

Onen Ničitel mě předtím měl ve svém zajetí. Ale všechno to byly lži. Pokud bych se podíval na pravdu, vždycky tu byla naděje. Život stojí za to jej žít. Mohu se změnit. Mohu být uzdraven. Když světlo Boží lásky proniklo onoho rána do té tmavé místnosti plné zla, všechny tyto pravdy v mém srdci vzplanuly jako jediný plamen vysvobození, přesně tak, jak to říká Ježíš: Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 8,32; 14,6) Když jsem začal chodit do sboru a rozhodl se chovat se slušně a podřídit se určitým pravidlům a omezením, nebylo to žádné náboženství. Jednoduše to vyplynulo z mého osobního vztahu s živým Bohem!

Onoho úterního rána učinil Ježíš Kristus největší ze všech zázraků. Změnil mé srdce. Stal se pro mne reálnějším než jakákoliv lidská bytost. Poprvé v životě jsem se setkal s jediným pravým Bohem a ten mě zcela osvobodil, tak jak sám říká: Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1. Janův 1,9).

Byl jsem čistý! Bylo mi odpuštěno! Byl jsem znovu naživu! Pravda mě vysvobodila!

Kapitola sedmá

Nový hlas, nový průvodce

Na parkovišti, přímo přede mnou, ležela krabička cigaret. Ne ledajakých, ale byla to moje oblíbená značka, které jsem v uplynulých deseti letech vykouřil dva až tři balíčky denně.

Ten starý známý hlas říkal: „Není to štěstí? Máš představu, jak by ti jedno cigo z té krabičky bodlo? Podívej, všechno je v cajku, kolem dokola nikdo není, nikdo tě neuvidí. . .“

Mezi tím starým Stevem a novým Stevem-křesťanem však byl jeden rozdíl. Ted' jsem měl rozeznání od Ducha svatého a Ničitele jsem mohl identifikovat.

Sehnul jsem se, cigarety jsem zvedl, zmáčkł v pěsti a nahlas jsem řekl: „Satane, nezkoušej to na mě! Já jsem nové stvoření v Kristu a moje nová přirozenost cigarety vůbec nepotřebuje. Jsi poražen!“

Když jsem je chtěl vyhodit do koše, Duch svatý mi jemně připomenul, že tady by je mohl najít někdo další. Nedopřejte ďáblu místa. Vyhledal jsem nejbližší restauraci a spláchl cigarety do záchodu. Když jsem se díval, jak se potápějí, uslyšel jsem Pána mluvit: „Steve, já ti cestu z pokušení ukážu pokaždé. Ale ty musíš být připraven zničit každý jeho pramen, každou zlou věc, která ti přijde do cesty.“

A když zničíš prameny pokušení, tvá mysl bude upevněna. Pamatuj si tuto pravdu a budeš procházet životem vítězně.'

A opravdu, kdykoliv jsem byl ještě konfrontován se svými bývalými zlozvyky, které mě předtím měly pod kontrolou, buďto byly tyto svazky zpřetrhány, protože jsem pevně stál v Ježíši, anebo byli lidé získáváni pro Krista. Během několika týdnů jsem byl úplně odříznut od překupníků i od přátel-narkomanů. S láskou vyslovené slovo „Ježíš je nutilo se rozprchnout. Nejen ve fotbale, ale i ve službě Kristu platí pravidlo, že nejlepší obranou víry je dobrý útok - kráčet dopředu se svědectvím pro jeho jméno.

Ostatní zlozvyky, jako lži, nenávisť a chlípnost, odpadly podle toho, co jsem četl, co jsem říkal, co jsem dělal a s kým jsem trávil svůj volný čas.

Bible říká: „Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení (1. Petrův 2,2), a přesně tak jsem se choval! Bible se mi stala mapou života. Vedla mě k pokladům, k větším pokladům, než jsem si vůbec dokázal představit. Na každé stránce jsem nalézal ta nejúžasnější Boží zaslíbení.

Modlil jsem se: „Pane, tak mnoho jsem propásl. Promrhal jsem tolik let a teď jsem jako dítě. Jestli mě chceš obnovit, musíš mě vést na každém kroku, protože já nevím, co mám dělat.“

A on to činil, jenže vůbec ne způsobem, jaký jsem si představoval.

Za několik týdnů nastal v mém životě zvrát, který podstatně ovlivnil jeho další směr. V jedenáct hodin jedné studené sobotní noci se ozvalo klepání na dveře. Otevřel jsem a venku stál kriminalista z místního protidrogového oddělení. Měl dostatek důkazů, aby mě zatkl pro účast na těžkých zločinech. Nasadil mi pouta a odvedl mě. Moje matka pozorovala, jak jejího syna opět zatýkají. Oba jsme měli na mysli stejnou otázku: „Proč? Proč teď, Bože? Steve se změnil. Je novým člověkem. Ty závažné trestné činy distribuce a prodeje drog jsou přece minulostí. Tak proč, Bože?“

Bible říká: Všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, a kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. A mluví také o tom, že mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje. A nyní mě Bůh učil, jak mu důvěřovat.

Pár měsíců jsem strávil ve vězení, lapen jako zvíře a tyto měsíce pomalu mýjely, než jsem mohl vidět Boží záměr.

V době, kdy jsem byl vězněm, přijel na obvyklou návštěvu vězení pastor Jim Summers. Jim měl v Alabamě rehabilitační program zvaný Outreach Ministries. Při rozhovoru se soudcem i mým advokátem se ze všech sil snažil mě do programu doporučit. Outreach Ministries byl spojen s Teen Challenge, dalším protidrogovým programem. Oba jsou zaměřeny na pomoc mladým mužům a ženám, jako já. Kdyby to vyšlo, strávil bych tři měsíce v Outreach Ministries a dalších devět měsíců pak v Mid-America Teen Challenge v Cape Girardeau v Missouri.

Srdce mi tlouklo a měl jsem zpocené dlaně, když jsem stál před soudcem a očekával rozsudek. Za to, za co jsem byl souzen, jsem mohl čekat mnoho let vězení. Tolikrát jsem stál před tímto člověkem a pokaždé jsem selhal. A on byl pokaždé tak mírný, že mi dal jenom podmínku. Ale tentokrát jsem byl připraven na vězení.

Tiše zvedal své oči a ze svého křesla se vážně díval v tu stranu, kde jsem stál. Potom řekl: „Stephene Hille, je to proti mému nejlepšímu úsudku, ale posílám tě do Outreach Ministries. Pokud program úspěšně nedokončíš, strávíš dlouhé roky ve vězení.“

Nikdy na tuto chvíli nezapomenu. Pán sám mi uvolnil cestu ven.

V Teen Challenge jsem se naučil stát ve víře, učil jsem se jak žít svým povoláním křesťanské lásky a víry v Krista. Obdržel jsem takové základy jako křest ve vodě, naplnění Duchem svatým, naučil jsem se nikoliv číst, ale studovat Bibli a být ukázněný v modlitbě.

Tady jsem pochopil, že se nedá naučit jak se chovat, co říkat, a také, že se nedá nijak nadiktovat, jak má vlastně člověk žít s Bohem. Někteří měli krásný náboženský slovník a

plno gest, ale stále ještě si jen s Bohem hráli. Byli tu i jiní, kteří činili skutečné pokání a opravdově přišli k Bohu, ale ještě neměli kdy naučit se správně mluvit a chovat. To jediné, na co se Bůh dívá, je stav lidského srdce a jen on může dát srdce nové: . . . a vložím do jejich nitra nového ducha, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce z masa (Ezechiel 11,19).

Nedostal jsem od Boha pouze nové srdce, ale i novou mysl. Moje mysl se během starého života proměnila ve stoku a naplnila se odpadem - chlípností, nenávisť, hořkostí, beznadějí a podobnými věcmi. Když mě Ježíš vyvedl na svobodu, odpustil mi hříchy a přišel do mého srdce, očistil celé moje vědomí, ale byla tu ještě celá halda smetí podvědomého, a zde jsem potřeboval očistění a obnovu také.

Předtím jsem dovolil ďáblu držet mě v odsouzení. Teď jsem se naučil, že mohu přijít kdykoliv osobně za Ježíšem a prosit o odpuštění a očistění, ať ve dne nebo v noci. Realita je taková, že Bůh si dokáže použít i staré myšlenky pro dobro, protože kdykoliv se objeví, obrátí mě k Ježíši a díky jeho odpuštění mohu milovat Ježíše víc a víc skrze jeho obrovskou milost golgotského kříže. Skrze toto jsem se naučil, že dávat sebe, své srdce, není jednorázová záležitost, ale stálý proces. Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; ať to je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12,1-2)

Prostředí, z něhož jsem vyšel, mě vedlo k přesvědčení, že Bůh se zjevuje církvi jen v neděli ráno. Ale teď jsem se učil, že je se mnou vždycky - jeho přítomnost a síla byla stejně dostupná v sobotu večer na ulici jako v neděli ráno v kostele.

Nejvíce mnou otřásl vyučování Teen Challenge o tom, jak získávat pro Království duše. Vždycky jsem se díval na křesťany jako na slušňáky a nevyvedené nuly. Co může být tak vzrušujícího na tom, že je člověk dobrý? Teď jsem skrze moc Ducha svatého mohl vidět, že dokážeme proniknout do duchovního boje a být v Kristu vítězové, že království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají. (Matouš 11,12)

Skrze modlitbu jsme viděli jak Bůh dělá zázraky. Ochrunutí byli uzdravení. Jiní, s diagnózou manické deprese a odkázaní žít v neustálém útlumu, byli nadpřirozeným způsobem vysvobozeni. Ale největším zázrakem bylo vidět jak Bůh proměňuje přímo před tvýma očima dávno ztvrdlé srdce narkomana. . . vidět pak toho člověka, jak klečí na ulici a poprvé v životě pláče radostí z Kristova odpuštění. Co může být důležitější, než změnit předurčení života z pekla do nebe, získat věčného přítele s věčnou duší Ježíše? Tohle je největší zázrak!

Dny i týdny, radost ze získávání věčnosti ostatním mě přímo spalovala. Proč to všichni křesťané neprožívají jako já? Proč ostatní věřící nejsou této aktivitě zcela odevzdáni? Může snad být něco důležitějšího? Pokud Bůh dokáže použít fetišáka jako já, aby dobýval duše, pak už dokáže použít opravdu každého. Proč tedy není víc misionářů a evangelistů?

Časně ráno jsem seděl na posteli a přemýšlel nad jedním z mých nejoblíbenějších míst Písma, Matoušem 9,36-38: Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

Tehdy řekl svým učedníkům: „Žen je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žen!“ Modlil jsem se modlitbu, která v mém srdci zůstávala mnoho dní: „Pane, mohl bys mě použít abych mohl dobývat duše pro Království? Pokud to uděláš, odevzdám ti zcela svůj život, všechno dám do služby tobě!“

Zatímco jsem čekal a poslouchal, co mi Bůh řekne, skoro jsem se bál, že mi řekne „Ne“. Ale místo toho přišel Boží pokoj a ujištění, že mluví k mému srdci: „Synu, já jsem tvůj Bůh a budu v tobě i skrze tebe konat své dílo a budou to věci větší, než si dokážeš představit, pokud zůstaneš pokorný a poslušný.“

Co skrývá budoucnost? Zrovna jsem se dozvěděl, že bude docela rušná!

ZÁVĚREM

Mnoho let přešlo od onoho úterního rána v říjnu 1975. Život se stal dobrodružstvím. Každého dne jsem objevoval více Boží lásky a jeho plán pro mne.

V dubnu 1979 mě Pán požehnal manželkou. Je to žena, která měla podobný život a později se stala vítězem v Kristu Ježíši a sdílela mé sny o budoucnosti. S Jeri jsem se setkal na biblické škole, ideálním místě, kde lze trávit čas hledáním Božích směrnic. Po ukončení studia jsem zanesli Boží lásku tisícům ve Spojených státech i v jiných zemích.

Objevili jsme, že Ježíš Kristus, který před několika lety změnil naše životy, je stejně živý i dnes, aby stejně radikálním způsobem zachraňoval a uzdravoval na ulicích New Yorku, Chicaga a Los Angeles. Duch svatý, který se dotkl našich životů, se stejně dotýká životů mladých i starých po celých Spojených státech. Boží láska, která pronikla naše srdce, je úplně stejná, když pracuje na našich chudobných sousedech ze slumů v Mexiku. Stejného odpuštění, jaké jsem přijali my, se dostává miliónům v Kanadě, Argentíně, Anglii, Indii, Japonsku a Africe. Vidíš, příteli, lidé jsou všude stejní. Mění se jazyk, jsou tu jiné zvyky, ale lidské srdce je v každé kultuře stejné. Bible říká, že lidské srdce je nejúskočnější a nevyléčitelné! Pouze Bůh dokáže srdce změnit.

Prosím, dovol mi ještě chvíli mluvit přímo k tobě. Možná, že sis tuto knihu vybral ze zvědavosti, ale teď se cítíš jejím poselstvím osloven. Možná, že ti ji dal tvůj přítel s nadějí, že tě zasáhne náhlé porozumění lásce Ježíše Krista. Ať už to bylo jakkoliv, určitě to nebyla žádná chyba. Poselství této knihy může změnit tvůj život.

Jsi unaven? Hledáš pravé štěstí a pokoj mysli? Znáš bolest srdce a beznaděj, kterou jsem ve svém životě prožíval?

Je tu popsáno několik jednoduchých kroků, které vedou k odpuštění a k novému životu. Přečti si je, jednej podle nich a dovol, ať tě láska Ježíše Krista učiní novým člověkem, jakým chce, abys byl.

1. VEŘ, ŽE KRISTUS JE TVÝM NEJLEPŠÍM PŘÍTELEM A ŽE MU NA TOBĚ ZÁLEŽÍ.

Všechnu "svou starost vložte na něj", neboť mu na vás záleží. (1. Petřův 5,7)

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsem ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. (Titovi 3,3-5)

Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho Pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (Jan 15,15)

Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat .spravedlivé, ale hříšníky " (Marek 2,17)

Vždyť Syn člověka přišel zachránit, co zahynulo (Matouš 18,11)

2. VOLEJ K NĚMU O POMOC - HNED TEĎ!

Neboť Písmo praví: "Kdo v něho věří, nebude zahanben." Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, "neboť každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen. "

(Římanům 10,11-13)

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží. (Matouš 11,28-30)

3. VEŘ MU, ŽE TE ZACHRÁNÍ Z HŘÍCHU, DEPRESE A STRACHU

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (Jan 5,24)

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.

(Římanům 10,9)

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. (Koloským 1,13)

Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. (2. Timoteovi 1,7)

4. VEŘ MU, ŽE TĚ OČISTÍ A UČINÍ NOVÝM ČLOVĚKEM

Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.

(1. Janův 1,7.9)

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2. Korintským 5,17)

5. VEŘEJNĚ JEJ PROHLAS ZA SVÉHO SPASITELE A PÁNA

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi. (Matouš 10,32-33)

Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. (1. Janův 4,15)

Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. (Římanům 10,10)

6. VEŘ MU PROSTOU, DĚTSKOU VÍROU

Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: "Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského " (Matouš 18,2-3)

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar. (Efezským 2,8-9)

Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Židům 11,6)

Aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk" a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřimi pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva. (Efezským 3,16-21)

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. (Římanům 5,1)

Modli se s vírou tuto prostou modlitbu:

Drahy Pane Ježíši, svými ústy vyznávám své hříchy, svou prázdnotu, své sobectví. Odpuť mi, Pane, očisti mé srdce a dej mi nový počátek. Přijímám tě jako Pána svého života. Dávám ti svou důvěru. A s tvou pomocí ti chci dovolit, abys ve mně stvořil nového člověka. Věřím, že to, co říká Bible, je pravda, a budu podle toho také jednat. Ve tvém jménu se modlím, Pane Ježíši. Amen.

Nejdůležitější je, abys našel nějaký silný křesťanský sbor, protože studium Bible a společenství s druhými křesťany jsou jenom dvě stránky křesťanského života.

Máme tě rádi a to, co bychom chtěli je, abychom ti dokázali pomoci. Prosim tě, dej nám šanci.

Můžeš nám zavolat nebo napsat na adresu:

Národní kancelář Teen Challenge

Na Bendovce 24, 181 00 Praha 8

Tel./fax: 02 / 8541627

e-mail: nktc@volny.cz

www.teenchallenge.cz

Teen Challenge Tyra

F/5, Tyra, 739 61 Třinec 1

Tel.: 0659 / 348242, 0606 740450

e-mail: ivantc@volny.cz

(indukční centrum a resocializační středisko pro muže)

Teen Challenge Černošín

1. máje 20, 349 58 Černošín

Tel.: 0183 / 692029
e-mail: tccernosin@top.cz
(indukční centrum pro muže)

Středisko křesťanské pomoci

Husova 14, 301 00 Plzeň
Tel.: 019 / 7224320
e-mail: skp.plzen@umc.cz
(indukční centrum pro muže)

Teen Challenge Císařský Šluknov

Císařský 59, 407 77 Šluknov
Tel. : 0413 / 386429
e-mail: tcs@raz-dva.cz
(resocializační středisko pro muže)

Teen Challenge Na Bendovce

Na Bendovce 24, 181 00 Praha 8
Tel.: 02 / 8541627
(resocializační středisko pro ženy)

Teen Challenge Praha

Kodaňská 29, 101 00 Praha 10
Tel./fax: 02 / 71743607, 8541627
e-mail: nktc@volny.cz
(streetwork, kontaktní centrum, prevence)

Teen Challenge Plzeň

Husova 14, 301 00 Plzeň
Tel.: 019 / 7235526
e-mail: tpilsen@top.cz
(streetwork, kontaktní centrum, Prevence)

Teen Challenge Ostrava

Úprkova 25, 702 00 Ostrava - Přívoz
Tel.: 069 / 6134893, 0601 538253
(krizové centrum, streetwork, kontaktní centrum, prevence)

Teen Challenge Brno

Kopečná 37, 602 00 Brno
Tel.: 0602 179363
(streetwork, kontaktní centrum, prevence)

Teen Challenge Havířov

Selská 29, 736 01 Havířov
Tel. : 0606 740450
(streetwork, kontaktní centrum)

Název souboru: Srdce studené jako kámen
Adresář: C:\Documents and Settings\Owner.YOUR-4BF442CABF\My Documents
Šablona: C:\Documents and Settings\Owner.YOUR-4BF442CABF\Application Data\Microsoft\Šablony\Normal.dotm
Název: Srdce studené jako kámen
Předmět:
Autor: admin
Klíčová slova:
Komentáře:
Datum vytvoření: 2.5.2008 23:13:00
Číslo revize: 10
Poslední uložení: 6.5.2008 11:18:00
Uložil: admin
Celková doba úprav: 32 min.
Poslední tisk: 6.11.2008 16:45:00
Jako poslední úplný tisk
Počet stránek: 18
Počet slov: 7 549 (přibližně)
Počet znaků: 44 542 (přibližně)